

Κώστας Χ. Πασχάλης

Ανάσταση: Το θαύμα της αέναης δημιουργίας

(Σε πρώτο πρόσωπο)

Μεγάλη Δευτέρα. Μια Δευτέρα, θεωρητικά τουλάχιστον, διαφορετική αφού συνιστά την απαρχή της τελετουργικής αναπαράστασης των παθών του Χριστού, η βίωση των οποίων (προσωπική και συλλογική) οδηγεί τους πιστούς στο λυτρωτικό μυστήριο της Ανάστασης.

Από νωρίς το πρωί και ενώ διευθετούσα τα απαραίτητα για την ομαλή διεκπεραίωση ενός επαγγελματικού δρομολογίου στην περιφέρεια, αναρωτιόμουν τι πραγματικά και τι εντέλει προσλαμβάνουμε από το κλίμα αυτών των ημερών.

Ακολουθώντας άβουλα τις επιταγές της καθημερινότητας έχουμε εντάξει τα πάντα στους ξέφρενους ρυθμούς της, παραχωρώντας της ολοένα και μεγαλύτερα κομμάτια της ύπαρξής μας. Τις ημέρες αυτές που θα μπορούσαμε να σταματήσουμε, έστω και για λίγο, το χρόνο και να προσπαθήσουμε να «ανιχνεύσουμε» τις πραγματικές μας ανάγκες και επιθυμίες, ή και ακόμη να επιστρέψουμε στο παρελθόν και να φέρουμε στη μνήμη μας θύμησες παιδικές πλημμυρισμένες από αληθινά συναισθήματα, μένουμε και πάλι μετέωροι με την πνιγηρή αίσθηση του ανικανοποίητου να μας καταπνίγει.

Βαθιά πιασμένοι στο δόκανο του άκριτου και άκρατου καταναλωτισμού, υποτασσόμαστε σε σωρεία πλασματικών και προσχηματικών αναγκών, προσαρμοσμένων και διαμορφωμένων στο κλίμα των ημερών, πίσω από τις οποίες σερνόμαστε χωρίς ουσιαστική ελπίδα διαφυγής.

Με τις παραπάνω σκέψεις να τριβελίζουν το μυαλό μου ξεκίνησα το προγραμματισμένο δρομολόγιό μου. Στις επαφές μου διέκρινα τα ίδια συναισθήματα. Κουβέντες μετρημένες, περιορισμένες σε επίπεδο επαγγελματικών συναλλαγών, άγχος για τη δουλειά των επόμενων ημερών και τέλος ευχές «επιβαλλόμενες», προσχηματικές και βεβιασμένες. Το ύφος διαφοροποιούνταν αισθητά (μια μικρή λάμψη ζωντάνιας ίσως) όταν έφθανε η κουβέντα στο Πασχαλιάτικο τραπέζι. Λίγο η συνάντηση των μελών της οικογένειας, λίγο οι συγγενείς που θα έρθουν από «έξω», λίγο η προσμονή του πλούσιου από πληθώρα εδεσμάτων τραπεζιού, λίγο το χαρμόσυνο (αν και βαθιά πληγωμένο) μήνυμα της Ανάστασης, δημιουργούν το ευχάριστο αίσθημα της αναμονής, ικανό να κρατήσει ζωντανό το συναίσθημα.

Οι ώρες κύλησαν, ο ήλιος χαμήλωνε στον ορίζοντα και κουρασμένος από την πολύωρη εργασία ένοιωθα επιτακτική την ανάγκη να γυρίσω πίσω.

Έκανα την τελευταία μου στάση στο Δαφνούδι και ετοιμαζόμουν να πάρω τον κεντρικό δρόμο για να επιστρέψω, όταν έριξα μια φευγαλέα ματιά ψηλά πάνω από το χωριό. Η εικόνα ήταν συναρπαστική. Μπροστά μου απλώνονταν οι λόφοι στρωμένοι μ' ένα καταπράσινο χαλί και πίσω στο βάθος του ορίζοντα ο Μποζ νταγ, τεράστιος μέσα στη γυμνότητά του, σχημάτιζε κάτω από το φως του ήλιου που έγερνε, ένα καταπληκτικό ανάγλυφο που αποσπούσε το βλέμμα.

Αλλάξα, χωρίς δεύτερη σκέψη, πορεία και κατευθύνθηκα βόρεια του χωριού ακολουθώντας το δρόμο που οδηγεί στα Μέταλλα. Είχα το δείκτη του ραδιοφώνου στο δεύτερο πρόγραμμα και την ώρα εκείνη ακούγονταν ένα αφιέρωμα σε τραγούδια του Μάνου Χατζιδάκι.

Η πορεία, η μουσική, τα υπέροχα χρώματα του τοπίου που βρίσκονταν στην πλήρη ανθοφορία του, το βαθυκόκκινο φως του ήλιου, σχηματοποιούσαν μια πραγματικά ονειρική σύνθεση που παρέπεμπε σε μπρεσιονιστικό πίνακα.

Κώστας Χ. Πασχάλης

Ανάσταση: Το θαύμα της αέναης δημιουργίας

Κοντοστάθηκα στην πλατεία του οικισμού. Από την μικρή εκκλησία έφθαναν σαν γλυκός ψίθυρος οι ψαλμωδίες του εσπερινού. Απέναντι σε ένα μικρό καφενεδάκι μια μικρή παρέα κατοίκων του χωριού συζητούσε χαμηλόφωνα. Παραδίπλα ένα νεαρό παιδί κλωτσούσε την μπάλα. Κίνηση ανύπαρκτη, οι δρόμοι άδειοι, τα σπίτια κλειστά. Μια αίσθηση νωχελικότητας και ηρεμίας ένοιωθα να με κατακλύζει. Ο χρόνος εδώ κυλούσε ακολουθώντας το φως της ημέρας. Η μέρα τελείωνε επειδή απλά έφευγε το φως.

Ο ήλιος στο μεταξύ είχε πέσει αφήνοντας πίσω του τις τελευταίες φωτεινές ανταύγειες.

Ένοιωσα την επιθυμία να μείνω έτσι άπραγος, περιμένοντας καρτερικά να πέσει το σκοτάδι. Όμως το ρήμα «έπρεπε» είχε ξαναφωλιάσει στη σκέψη μου. Έπρεπε, λοιπόν, να φύγω.

Παίρνοντας το δρόμο της επιστροφής συνειδητοποιούσα με απόλυτη καθαρότητα αυτό που τόσες φορές έχει γραφεί και άλλες τόσες ειπωθεί. Πως το Πάσχα συμβολίζει, σηματοδοτεί, εκφράζει πρωτίστως την ανθοφορία, την ανάσταση της φύσης, το επαναλαμβανόμενο αλλά πάντα μοναδικό θαύμα της αέναης δημιουργίας.

Η βίωση αυτού του τόσο κοινού αλλά και τόσο ανυπέρβλητου θαύματος δεν απαιτεί παρά την εκδήλωση της διαθεσιμότητάς μας, κάτι που με τη σειρά του προϋποθέτει την απελευθέρωση των συναισθημάτων μας.

Είναι ακριβώς αυτά τα συναισθήματα που βιώνει (η απλώς προσπαθεί να βιώσει) ο πιστός (και όχι μόνον) μέσα από το τελετουργικό της Μεγάλης Εβδομάδας. Για το λόγο αυτό και μόνο, ίσως αξίζει και εμείς οι «άπιστοι» αλλά για «πίστη διψασμένοι» να αγγίξουμε με τα ακροδάκτυλά μας έστω ένα μικρό κομμάτι αυτού του μυστηρίου.□